

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/172/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892693
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1015892693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova ul. č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 330,- Eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 5.12.2014 č.k. 42C 157/2012-78, a uzneseniu č.k. 42C/157/2012-113 zo dňa 12.3.2015, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 5.12.2014 č.k. 42C 157/2012-78 potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
- II. Uznesenie zo dňa 12.3.2015, č.k. 42C/157/2012-113 potvrdzuje.

odôvodnenie:

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobný návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal medzitýmym rozsudkom určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. Škoda mala vzniknúť tým, že súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX dlžníkom (povinným) A. L., C. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil exekučnej veci číslo EX 12341/2008. Súčasne sa domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,- eur. Súd bol povinný zo zákona zaoberať sa žiadosťou navrhovateľa a rozhodnúť o nej do 15 dní od jej doručenia. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že táto vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 13.01.2009, rozhodnutím o poverení exekútora. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Ako dôkaz označil navrhovateľ príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Postup exekučného súdu je v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je

základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. O všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, sa navrhovateľ dozvedel po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Majetková škoda, ktorá mu vznikla, predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu IS 40,- eur, administratívne a iné poplatky 15,- eur. Celkovo vynaložil sumu 125,- eur. Zároveň si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo k vyvolaniu rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, pričom neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy, spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa, v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času. To vyvolalo u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo na rovnosť v spoločnosti. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jej majiteľov, ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy použil navrhovateľ možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20 000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Nemajetkovú ujmu vyčíslil sumou 330,- eur za celých 6 mesiacov. Výpočet nároku uskutočnil alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, keďže exekučný súd bol vo veci nečinný viac ako 184 dní. Navrhovateľ ďalej uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval, preto podal túto žalobu.

Odporca navrhol žalobný návrh zamietnuť. Namietol, že návrh je zmatečný, keď navrhovateľ síce poukázal na konkrétne dôkazy, ale odkázal len na exekučný spis, a žiadne dôkazy sám nepredložil. Preniesol tak celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno musí znášať sám. Zo žaloby navyše nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže navrhovateľ si uplatňuje nárok jednak z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, a jednak i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka prietahov v konaní navrhovateľ neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, a to ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania nároku s odporcom. Teda, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej odporca poukázal na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby, je zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Pritom poškodený podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca preto namietol aj to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ mu neposkytol ani žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať jeho nárok a nepovažuje ho za predbežne prerokovaný. K nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že lehota na poverenie exekútora

je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č. k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26.09.2011 sp. zn. 3MCdo/11/2010, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29.03.2011 sp. zn. 5Cdo/291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, a preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 vyplýva, že súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora a táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), teda vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Nárok je teda aj v tejto časti neopodstatnený. Z rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ uvedené podmienky nepreukázal a preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Odporca vo veci vzniesol aj námietku premlčania nároku navrhovateľa, keďže podľa tvrdenia navrhovateľa k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred marcom 2009, kedy lehota na uplatnenie nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Odporca ďalej zdôraznil, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 514/2003 Z. z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Navrhovateľ vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov,

ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou IS, udržiavanie a správu IS a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ nekonkretizoval, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navyše navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody a preskúmanie predmetného nároku by bolo znemožnené. Odporca ma za to, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik a ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme odporca uviedol, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje náhradu škody aj za zánik podnikateľských aktivít a plánov, tieto nie sú bližšie konkretizované. Navrhovateľ nespresnil v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné aj preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo zo žaloby navrhovateľa nevyplýva. Preto odporca nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Odporca upozornil aj na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D/2010 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri EÚ, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pretože zmluvné podmienky sú pre

spotrebiteľov sú v zmluvách navrhovateľa veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov ich práv. Navrhovateľ je tak vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Odporca považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania.

Vo vzťahu k vyjadreniu odporcu prvostupňový súd konštatoval, že mu je známe, že navrhovateľ podľa Sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 30.05.2012 (podľa zoznamu uloženom na Okresnom súde Bratislava V v Spr. 3482/2012), žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal dňa 30. 05. 2012 a svoj nárok uplatnil spôsobom podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z.. Tým splnil podmienku

predbežného prerokovania nároku hromadným podaním žiadostí zo dňa 30. 05. 2012 na Ministerstve spravodlivosti SR ako orgáne príslušnom podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Odporca v šesťmesačnej lehote, t.j. do 30.11.2012 nárokom navrhovateľa nevyhovel, čím mal súd preukázané splnenie procesných podmienok na konanie v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení do 31.12.2012. Skutočnosti uvádzané odporcom, týkajúce sa nečinnosti navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní jeho nárokov nemá za následok, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo a že žaloby sú podávané predčasne.

Z exekučného spisu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 37Er/29/2009 súd zistil, že súdny exekútor dňa 09.01.2008 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré konanie bolo u exekútora vedené pod sp. zn. EX 12341/08. Dňa 13.01.2009 Okresný súd Bratislava V udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie číslo 5105 068025.

Súd poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2; 4 ods. 1 písm. a); 9 ods. 1, 4; 15 ods. 1; 16 ods. 1, 4; 17 ods. 1,2; 19 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon“), a ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku platného od 01.12.2006 do 31.05.2010 (ďalej len EP). Konštatoval, že žaloba nebola podaná dôvodne. Podľa navrhovateľa rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 01.06.2011. Takáto novela by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i) EP. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d) svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 EP, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2011 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností, pre prípad neprípustnosti exekúcie. Uvedená novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. K vydávaniu poverení na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Zhodný názor vyplýva i z rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 6CoE 60/2011 z 19.05.2011. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. V podstate podľa zdôvodnenia navrhovateľa by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku aj v súčasnosti, keď o rozhodcovských rozsudkoch hovorí § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. V čase podania žiadosti o udelenie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala, zákon určoval lehotu na vydanie poverenia len na základe iných exekučných titulov. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, keďže na vydanie rozhodnutia (udelenie poverenia) zákonom stanovená lehota neexistovala. Navyše, ohľadne tvrdeného prieťahu v exekučnom konaní sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v súčasnom znení by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie náhrady škody. Citované ustanovenie je platné od 01.01.2013. Aj keď žalobný návrh vo veci bol podaný v roku 2012, súd dospel k záveru, že predmetné ustanovenie možno brať do úvahy ako výklad pôvodného ustanovenia pri skúmaní nárokov podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania návrhu na vydanie poverenia a začatia tohto konania. Navrhovateľ sa vo svojich žalobách v podstate domáha, aby okresný súd opätovne preskúmal rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Pokiaľ by však všeobecné súdy preskúmali postup iných všeobecných súdov, mohol by tento postup smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, nakoľko v prípade, ak by sa prieťahov dopustil súd vyššieho stupňa, jeho postup by preskúmal okresný súd, teda súd nižšieho stupňa. Všeobecný súd teda môže rozhodnúť o priznaní náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak už oprávnený orgán rozhodol o existencii prieťahov v konaní. Absenciou predmetného rozhodnutia

oprávneného orgánu o existencii prietahov nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa rozhodnutia ÚS SR I. ÚS 16/2002 ani samotné nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 6 mesiacov, keďže o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 13.01.2009 (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Súd zistil, že súdny exekútor dňa 09.01.2008 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenia na vykonanie exekúcie dňa 13.01.2009. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 514/2003 Z. z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Navrhovateľ vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, hoci mal v konaní povinnosť predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri tejto individuálnej pohľadávke. Navyše navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu. Nebola preukázaná ani nemajetková ujma. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku, nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným, nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní, ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Samotnú situáciu vyvolal sám navrhovateľ tým, že uprednostnil rozhodcovský (súkromnoprávny orgán) pred všeobecným súdom, ktorý by vychádzal zo zákona č. 258/2001 Z. z o spotrebiteľských úveroch, zákonoch na ochranu spotrebiteľa a súdnej praxe. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery

sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba. Ani zánik podnikateľských aktivít a plánov navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, teda ako boli ovplyvnené je ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa.

K uplatnenej námietke premlčania zo strany odporcu súd uviedol, že navrhovateľovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15- dňovej lehoty. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola súdu doručená 09.01.2008, pričom dňa 14.01.2009 navrhovateľovi začala plynúť 3 ročná lehota na uplatnenie tohto nároku. Žaloba bola podaná dňa 27.09.2009 pred uplynutím zákonnej lehoty, a teda nárok nie je premlčaný. Keďže však navrhovateľ nepreukázal svoj nárok a splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. návrh súd vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodný a preto ho zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Úspešnému odporcovi však náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázal, že by mu trovy konania vznikli. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd,

ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Navrhovateľ tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, pretože súd napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa. Vzhľadom na exekučný titul v spornom exekučnom konaní, podľa platnej právnej úpravy v rozhodnom čase, nebola stanovená lehota na vydanie poverenia exekútorovi. Nebol tak preukázaný základ uplatneného nároku navrhovateľa. Prvostupňový súd napriek tomu podrobne vyhodnotil nesplnenie aj ďalších zákonných podmienok, ktoré by musel navrhovateľ preukázať na priznanie žalovaného nároku. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku do merita veci, konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a nepovažuje za potrebné nič uvádzať navyše.

K procesným odvolacím námietkam v súvislosti s rozhodovaním zákonného sudcu vo veci, odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo 17.10.2012, č. k. 4NcC/92/2012-15 rozhodol, že sudcovia súdu prvého stupňa, s výnimkou sudkyne JUDr. W. D.Y., nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Predmetnú vec ako zákonný sudca rozhodla sudkyňa JUDr. U.D. C.. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami

(ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci dňa 12.11.2014 stanovil termín pojednávania na deň 5.12.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.11.2014 (pozri doručky na č.l. 67 spisu). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa riadne poučil navrhovateľa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. V čase pred nariadením pojednávania, súd už dňa 13.11.2013 doručil právnomu zástupcovi navrhovateľa vyjadrenie odporcu k žalobnému návrhu zo dňa 3.10.2013. Navrhovateľ teda mal možnosť oboznámiť sa dostatočne včas so stanoviskom odporcu, a vyjadriť sa k nemu s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Len podaním zo dňa 27.11.2014 (č.l. 70) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie konania. Dôvodom návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania na deň 3.2.2014 a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR v predmetnej veci, ktorou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o nevyklúčení sudcov okresného súdu z prejednania tejto veci. Domáhal sa ňou vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. S návrhom na prerušenie konania sa súd prvého stupňa vypořiadal uznesením č.k. 42C/157/2012-49 zo dňa 30.1.2014, ktorým návrh zamietol. Uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/358/2014-65 zo dňa 17.6.2014. Súd prvého stupňa tak zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Súd nepochybil, keď dňa 5.12.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a riadne ospravedlneného odporcu. Súd nebol povinný ani dopĺňať dokazovanie, pretože navrhovateľ v tomto smere nemal žiadne návrhy. V zmysle § 101 ods. 2, druhá veta za bodkočiarkou O.s.p., bol súd povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Odvolací súd preto konštatuje, že postupom súdu prvého stupňa neboli porušené žiadne procesné práva navrhovateľa.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb.. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo 39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednáwanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný

do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolaací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor navrhovateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012, je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku v predmetnej veci.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolaací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 5.12.2014, č.k. 42C/157/2012-78 až dňa 23.1.2015, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., navrhovateľovi ako odvolateľovi vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolaací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolaací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením aplikoval správny právny predpis, tento správne vyložil a správne označil aj položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej vyrubil súdny poplatok za odvolanie vyrubil. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.